

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka XXX.

Vydána dne 21. března 1919.

Obsah: (Čís. 141.—142.) 141. Nařízení o soupisu mincovaného i nezpracovaného zlata, stříbra, zlatých a stříbrných mincí a cizozemských papírových peněz. — 142. Nařízení, jímž se zrušuje článek 11. nařízení ze dne 4. března 1919, č. 110 Sb. z. a n., pro výplaty vkladů na běžných účtech mezi peněžními ústavy.

Čís. 141.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 19. března 1919

o soupisu mincovaného i nezpracovaného zlata, stříbra, zlatých a stříbrných mincí a cizozemských papírových peněz.

Na základě zmocňovacího zákona ze dne 25. února 1919, čís. 84 Sb. z. a n., nařizuje se toto:

§ 1.

Mincované i nezpracované zlato a stříbro, oběžné, obchodní i z oběhu vzaté zlaté a stříbrné mince domácí i cizí, dále cizozemské papírové peníze buďtež sepsány. Soupis staniž se dle stavu ze dne 1. března 1919.

§ 2.

Od soupisu jsou osvobozeny předměty, které jsou vlastnictvím státu, dále zlaté mince ražené, udílené jako ceny na veřejných výstavách a předměty veřejných muzeí, náležejících veřejnoprávním korporacím. Numismatické sbírky, které jsou vlastnictvím soukromých osob nebo spolků, mohou býti na zvláštní žádost po znalecké prohlídce ministerstvem financí od soupisu osvobozeny. Mince a nezpracované zlato a stříbro, které jsou majetkem kostelů, kaplí a modliteben zákonem uznaných církví, podléhají soupisu; jsou-li však trvale věnovány jako devotionálie, dlužno to poznamenati v soupise.

§ 3.

Kdokoliv má v den pro soupis rozhodný na území Československého státu jmění tohoto druhu vlastní nebo cizí, jest povinen jmění toto přiznati a jedná-li se o předměty, kterých nemá u sebe, udati, u koho a z jakého právního důvodu se předměty tyto nalézají u cizí osoby.

Osoby, které v den shora naznačený mají v území Československé republiky řádné bydliště, nebo se v území tom nejméně jeden rok zdržují, jsou povinny přiznati všechn svůj syrchu uvedený majetek, tedy i onen, který leží mimo

území Československé republiky. Ostatní osoby, tudíž i cizozemci, kteří se zdržují v době soupisu v území republiky Československé kratší dobu, jsou povinny přiznati toliko jmění, které mají na území republiky Československé.

Nabyli-li někdo jmění tohoto druhu v době od 1. března do 1. dubna 1919, jest povinen soupisem jak dřívější, tak pozdější majitel, a má prvý mimo to povinnost udati v soupise jmění a bydliště nabyvatele.

Od soupisu není osvobozen ten, kdo zmíněné předměty odevzdal jakožto vklad na valutovou zápůjčku Československého státu, anebo je nabídl devisové ústředně v Praze, musí však v soupise tuto okolnost uvést.

Každý přednosta domácnosti podá přiznání za sebe i za příslušníky své domácnosti. Za osoby jiné než fyzické a osoby, jež nejsou svéprávné, podá přiznání zákonný zástupce.

Kdyby nebylo někomu z důvodů závažných možno podati včas přiznání, může to učiniti osoba jiná; tato osoba musí však označiti v přiznání skutečného majitele. O průkazu důvodu, ze kterého není možno skutečnému majiteli podati přiznání, rozhodne úřad soupisový.

Držitelé bezpečnostních schránek (safů) jsou sami povinni jmění tohoto druhu přiznati.

Za neodevzdanou pozůstalost učiní přiznání dědicové nebo opatrovník pozůstalosti.

§ 4.

Soupis se bude konati od 1. do 20. dubna 1919, a sice v Praze u hlavního puncovního úřadu, devisové ústředny a hlavního ústavu Rakousko-uherské banky, ve městech, kde se nalézají filiálky Rakousko-uherské banky, u těchto filiálky: Mladá Boleslav, Brno, České Budějovice, Dvůr Králové n. L., Hradec Králové, Cheb, Jablonec n. N., Jihlava, Karlovy Vary, Kolín, Křižov, Liberec, Olomouc, Opava, Mor. Ostrava, Pardubice, Plzeň, Podmokl, Prostějov, Teplice, Trutnov, Ústí n. L., Warnsdorf, Zatec, Baňská Bystrice, Bratislava (Prešpurk), Košice, Nitra a Žilina (v ostatních městech u berního úřadu). Na Slo-

vensku ustanoví generální finanční ředitelství v Bratislavě (Prešpurku) další úřady, které vedle shora uvedených filiálek provedením soupisu budou pověřeny. Toto ředitelství je též oprávněno přizpůsobiti nařízení toto slovenským poměrům a uvést je ve známost zvláštní vyhláškou.

§ 5.

Soupis se bude díti přiznáním vyhotoveným dle připojeného vzorce.

Berní úřady v Praze, Brně a Opavě, pak berní správy jsou oprávněny každou osobu na území Československého státu bydlící nebo se zdržující, která nepodá během soupisové doby přiznání, vyzvat po uplynutí této doby, aby podala prohlášení, že se u ní nebo u příslušníků její domácnosti jmění tohoto druhu vůbec nenalézá. Vyzvaná osoba musí pod následky určenými v § 11 tohoto nařízení podati toto prohlášení během 14 dnů.

Finanční správa jest oprávněna žádati od přiznavatele (odst. 1.), pak od osoby podávající prohlášení (odst. 2.), jakož i od dospělých členů domácnosti přiznavatelovy nebo prohlášovatelovy, aby správnost přiznání, po případě prohlášení, potvrdili přísahou u příslušného okresního soudu. U přednosty domácnosti vztahuje se přísaha jednak na to, že údaje učiněné jím na základě vlastních vědomostí jsou správné, a jednak na to, že ostatní údaje byly mu sděleny členy domácnosti, u členů domácnosti pak na to, že přednostovi domácnosti učinili správné údaje.

§ 6.

Přiznání podá se dvojmo u soupisového úřadu. Tento potvrdí na jednom stejnopisu příjem přiznání a vrátí potvrzený stejnopis straně.

§ 7.

Nezpracované zlato a stříbro budiž uvedeno dle váhy a ryzosti drahého kovu. Soupisový úřad může si dáti od strany přiznané předměty předložit a prozkoumati, zda údaje přiznání jsou správné; má-li o tom pochybnosti neb není-li udána správně ryzost, jest oprávněn zaslati předmět na nebezpečí přiznavatelovo zároveň se soupisem hlavnímu puncovnímu úřadu v Praze, který předmět prozkoumá a soupis upraví. Proti tomuto upravení není odvolání.

§ 8.

Strana může prohlásiti v přiznání, že je ochotna některé z přiznaných předmětů odevzdati státu pro státní půjčku ve zlatě a stříbre a cizích valutách po rozumu zákona ze dne 25. února 1919, čís. 88 Sb. z. a n.

§ 9.

Stát je oprávněn za účelem kontroly přiznání naříditi u živnostníků podléhajících dozoru dle puncovního zákona ze dne 26. května 1866, z. ř. č. 75, dále u zubních lékařů a techniků prohlídku místností obchodních a soukromého jejich bytu, u bank pak a zastaváren prohlídku místností obchodních.

Pokud živnostníci podléhající dozoru dle puncovního zákona a zubní lékaři a technici mají bezpečnostní schránky (safy) u peněžních ústavů, má finanční správa právo i tyto schránky prohlédnouti. Stejně právo má finanční správa, jedná-li se o schránky ve vlastním držení peněžních ústavů. Za tím účelem jsou ústavy mající bezpečnostní schránky povinny, předložiti na požádání úřadů seznam schránek podléhajících kontrole dle tohoto nařízení.

§ 10.

Právní jednání o shora uvedených předmětech, podléhajících soupisu, jsou během soupisové doby neplatná a nejsou tudíž žalovatelná. Totéž platí i pro dobu po soupisu o předmětech nepřihlášených.

§ 11.

Pokutou pořádkovou až do výše 5000 K, uloženou úřadem vyměřujícím daně, může býti potrestán:

- a) kdo by, jsa k tomu dle § 3. povinen, nepodal přiznání během soupisové doby (§ 4.), nebo
- b) kdo by, jsa dle § 5, odst. 2., vyzván, nepodal prohlášení během 14 dnů a konečně
- c) kdo by se zdráhal předložiti přiznané předměty soupisovému úřadu po rozumu § 7 tohoto nařízení.

Nebylo-li přes to přiznání, po případě prohlášení podáno, nebo nebyly-li předměty předloženy, mohou býti pořádkové tyto pokuty dle potřeby opětně uloženy; o rekursu proti nim rozhoduje zemský finanční úřad s konečnou platností.

V případech a) a b) v prvním odstavci vytyčených, dále v případě nesprávných nebo neúplných údajů v přiznání nebo prohlášení bude zúmyslný provinilec kromě toho potrestán senátem složeným dle čl. III., § 5. cis. nař. ze dne 16. února 1917, z. ř. č. 124, vězením od jednoho až do šesti měsíců.

Stejnému trestu podléhá i ten, kdo by k trestné činnosti, směřující k zatajení nebo zamlčení jmění napomáhal, neb sváděl, rovněž pak i ten člen domácnosti, jenž jejímu přednostovi učiní úmyslně nesprávné údaje o stavu svého jmění.

Nebylo-li zlého úmyslu, bude vinník uvedeným senátem potrestán pro přestupek pokutou až do výše 5000 K.

Živnostník podléhající trestnímu zákonu ze dne 26. května 1866, z. ř. č. 75, bude úřadem dle předchozích ustanovení příslušným potrestán vedle dříve uvedených trestů na svobodě peněžitou pokutou do 20.000 K, neměl-li pak zlého úmyslu, peněžitou pokutou do 10.000 K.

Dopustil-li se uvedených přestupků některý zřízenec peněžního ústavu jako takový, bude, nehledě ku trestům stíhajícím osobně skutečného vinníka, potrestán ústav v případě úmyslnosti peněžitou pokutou do 50.000 K a nebylo-li zlého úmyslu, do 20.000 K.

Předměty úmyslně nepřihlášené ku soupisu propadají kromě toho v každém případě státu.

Byla-li přísaha, uvedená v § 5 tohoto nařízení, složena zúmyslně falešně, bude vinník potrestán dle ustanovení všeobecného trestního zákona, platných pro křivou přísahu svědeckou.

§ 12.

Kdokoliv by tiskem nebo veřejně slovem nebo jakýmkoliv způsobem soupisovou akci zúmyslně rušil, bude, pokud zde není skutkové povahy těžšího trestního činu, potrestán řádným soudem pro přestupek peněžitou pokutou od 500 K do 2000 K, nebo vězením od 6 neděl do 6 měsíců. Oba tyto tresty mohou být uloženy vedle sebe.

§ 13.

Kdo se jiným způsobem proviní proti ustanovením tohoto nařízení, bude potrestán politickým úřadem pokutou do 1000 K.

§ 14.

Pokud by pokuty dle předchozích ustanovení uložené osobám fyzickým byly nedobytnými, uloží příslušné úřady tresty na svobodě, jež nesmí přesahovati při pokutě do 2000 K 6 měsíců, do 10.000 K jeden rok a do 20.000 K dvě leta.

§ 15.

Provedením tohoto nařízení pověřuje se ministr financí.

§ 16.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Švehla v. r., v zast. min. předsedy.

Dr. Stránský v. r.	Dr. Rašín v. r.
Dr. Soukup v. r.	Habrman v. r.
Dr. Zahradník v. r.	Stříbrný v. r.
Staněk v. r.	Prášek v. r.
Dr. Vrbenský v. r.	Klofáč v. r.
Dr. Hruban v. r.	Dr. Winter v. r.

Čís. 142.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 19. března 1919,

jinž se zrušuje čl. 11. nařízení ze dne 4. března 1919, čís. 110 Sb. z. a n., pro výplaty vkladů na běžných účtech mezi peněžními ústavy.

Na základě zmocňovacího zákona ze dne 25. února 1919, čís. 84 Sb. z. a n., nařizuje se toto:

§ 1.

Pro výplatu řádně přihlášených vkladů na běžném účtu jednoho peněžního ústavu u jiného peněžního ústavu zrušuje se omezení obsažené v článku 11. nařízení vlády republiky Československé ze dne 4. března 1919, čís. 110 Sb. z. a n., a uvolňuje se výplata celého vkladu.

§ 2.

Uvolnění toto nevztahuje se na vázané vklady na žirových účtech Bankovního úřadu ministerstva financí.

§ 3.

Nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení a výkon ukládá se ministerstvu financí.

Švehla v. r. v zastoupení min. předsedy.

Dr. Rašín v. r.	Staněk v. r.
Dr. Soukup v. r.	Dr. Winter v. r.
Prášek v. r.	Habrman v. r.
Dr. Vrbenský v. r.	Dr. Zahradník v. r.
Dr. Stránský v. r.	Klofáč v. r.
Stříbrný v. r.	Dr. Hruban v. r.